

House of Animals bezoekt opvangcentra Valencia na overstromingen

Een afschuwelijke ramp vond er plaats in Valencia op 29 oktober afgelopen jaar. Overstromingen kostten aan 232 mensen en minstens 3.000 dieren het leven. In februari, drie maanden na de ramp, bezocht ik samen met Estefania vier opvangcentra om te bekijken hoe de situatie nu is en te horen wat er precies gebeurde. De verhalen van de diervverzorgers zijn hartverscheurend en onze noodhulp blijkt nog steeds broodnodig.

Als we door de poort naar binnen lopen, is meteen duidelijk dat er een enorme ravage is aangericht op de opvang van Encarna.

Mijn lieve collega Estefania Pampin Zuidmeer is opgegroeid in dit gebied. Ze heeft daar vrienden en familie wonen en kent veel opvangcentra voor dieren. Spaans is haar moedertaal. Het was dan ook snel besloten dat House of

Animals noodhulp wil en kan bieden. Hijos del Viento is de eerste opvang waar we naartoe gaan. Er woonden dertig honden, vijftien katten en vier paarden. Onderweg constateren we dat er overal nog sporen van de ramp zichtbaar zijn. Weggespoelde auto's,

losgerukte bomen, kapotte wegen. Oprichtster Encarna vertelt dat haar terrein niet alleen overspoeld werd door het water maar ook deels verwoest werd door een tornado. De opvang ligt aan de weg en is afgesloten door een muur. Maar als we door de poort naar

binnen lopen, is meteen duidelijk dat er een enorme ravage is aangericht. En er zijn nauwelijks dieren. Een groot deel van hen is geëvacueerd omdat de opvang op dit moment niet veilig voor hen is; de muur aan de weg staat op instorten.

Watervloed van de berg de opvang in

Aan de andere kant van de weg ligt een helling en Encarna vertelt hoe het water in een enorme vloed van de berg de opvang instroomde. Met grof geweld, als in een horrorfilm. Ze heeft keihard gevochten om de dieren te redden, maar het water kwam met een overdonderende kracht. Op elke verhoging, overal waar het water minder diep was, werden dieren geplaatst. Het is een wonder dat ze het allemaal overleefden. Maar hoe nu verder? Ze doet wat ze kan, maar de totale destructie is ontmoedigend en breekt haar hart. Tijdens de rondleiding neemt haar emotie de overhand en dat begrijp ik heel goed. Dag in dag, dag uit zette ze zich in voor Hijos del Viento en dan nu deze ellende...

Tot overmaat van ramp start in februari het seizoen dat veel Spaanse windhonden, galgo's, worden gedumpt, omdat de jagers hun 'functioneren' onvoldoende vinden. Normaal gesproken is Encarna degene die zich in dit gebied om hen bekommert, maar dat kan nu niet. Ze voelt zich machteloos. Pas als ze weer over haar dieren vertelt, zie ik haar gezicht oplichten. Een roedel honden die ze tijdelijk opvangt, springt ons tegemoet. Haar huis wil ze eigenlijk niet laten zien. Net als de meeste gebouwen in het dorp is het overspoeld door water en ze schaamt zich voor de rotzooi. Ons is meteen duidelijk hoe hard ze heeft gewerkt om het zo goed en kwaad op orde te krijgen.

Wat een bijzondere vrouw. We zijn ontzettend blij dat we haar kunnen helpen en zeggen toe de reconstructie van de muur te financieren. Ook spreken we af een zeecontainer te doneren. Een grote, waar dieren beschutting

Langs de weg liggen hele huishoudens. Banken, boeken, een Maxi-Cosi, keukengerei en kinderspeelgoed.

kunnen vinden en veilig kunnen slapen. Ik hoop dat dit net het steuntje is dat ze nodig heeft om door te kunnen gaan. We geven een dikke knuffel en blijven in nauw contact met elkaar.

Zouden ze überhaupt nog leven?

We hebben een strakke planning en nemen afscheid van Encarna. Op naar Granja de Izhan. Deze opvang ligt vlak bij een grote rivier die enorm uit de oevers trad. Een grote overstroming was het gevolg. Als we de locatie naderen, is zelfs nu na drie maanden de vernietiging nog duidelijk zichtbaar. Langs de weg liggen banken, boeken, een Maxi-Cosi, keukengerei en kinderspeelgoed. Alles weggespoeld uit huizen. Hoe beangstigend moet het zijn geweest hier. Het raakt me als ik langs alle

persoonlijke spullen van mensen loop. Zouden ze überhaupt nog leven? Lang kan ik daar niet over nadenken, want we hebben de opvang bereikt. Hier leven meer dan honderd dieren: schapen, ezels, geiten, varkens, eenden, kippen, stieren, schildpadden en wilde zwijnen. In het verleden allemaal gered uit miserele omstandigheden. Ook buiten de opvang ligt er heel veel troep en ertegenover ligt een veld met sinaasappelbomen: het afval hangt letterlijk aan de takken. Oprichtster Lorena komt aanrijden net als wij arriveren. Ik weet dat alle hekken zijn weggespoeld en dat de ravage enorm was, maar bij de opvang oogt het nu schoon, fris en eigenlijk ook heel nieuw.

Helse taferelen

Toch speelden zich hier tijdens de overstroming helse taferelen af. Twee

In de opvang van 100 dieren leven schapen, ezels, geiten, varkens, eenden, kippen, stieren, schildpadden en wilde zwijnen.

collega's van Lorena hebben keihard gevochten om alle dieren te redden. Helaas verdronken er vijf. Een huiltrekkend verhaal, want het water kwam zo snel dat het een wonder mag heten dat niet meer dieren zijn verdronken. De boerderijdieren en de ezels zijn ingelaten en een heuvel opgedreven naast de shelter. De paarden zijn met een halstertouw aan een hek vastgebonden waar het water uiteindelijk tot hun hals kwam maar waar ze niet weg dreven omdat er op dat punt weinig stroming was.

Lorena vertelt het alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Maar hoe ongelooflijk knap om in zo'n crisissituatie dit soort oplossingen te bedenken. De honden zijn op de daken van hun hokken gezet. Daar is het net - maar dan ook net - droog gebleven... Ik probeer mij voor te stellen hoe twee mensen wadend, of beter gezegd zwemmend, door het kolkende water doodsbang en ook nog vaak grote honden hebben vastgepakt en op dat dak hebben weten te plaatsen. Lorena blijft vertellen en mijn verwondering maar ook bewondering blijft groeien. Wat een kracht heeft deze vrouw.

Saamhorigheid

Ik realiseer me ook dat er meteen na deze afschuwelijke ramp iets heel moois tot stand is gekomen. Uit heel Spanje kwamen dierenvrienden hier naartoe om de krachten te bundelen. Alles binnen de opvang werd aangepakt: hekken werden geplaatst, verblijven gebouwd en honden en kattenvoer opgestapeld op een droge plek. Dag en nacht is hier gewerkt om de dieren weer een veilige plek te geven. Op dit soort letterlijk rampzalige momenten is het toch wel heel mooi om te zien hoe saamhorigheid zoveel kan bewerkstelligen.

Terwijl ik daar over nadenk zie ik vanuit mijn ooghoek ineens een zwijn op mij afrennen. Automatisch doe ik een stap opzij, maar wat blijkt? Ze is hier ook al vanaf babytijd en is hartstikke tam. Ze gedraagt zich precies zoals varkens doen en wil vooral geknuffeld worden.

Eigenaar Lorena samen met een andere vrijwilliger tijdens het opruimen.

Tijdens de overstroming is zij ontsnapt en dwaalde ze rond in het dorp. Vrijwilligers van de opvang hebben overal briefjes opgehangen met de boodschap dat ze tam is en dat men haar vooral niet moet doden. Een perfect plan, want dezelfde dag nog kwam ze veilig thuis.

Dit wilde zwijn in de opvang gedraagt zich precies zoals varkens doen en wil vooral geknuffeld worden.

Zeecontainer en hooi

Samen verheugen we ons op de volgende dag. Dan arriveert er dankzij onze donatie ook hier een zeecontainer die kan dienen als slaapplek voor schapen, geiten, kippen en varkens. Lorena nodigt ons uit bij haar thuis, waar dieren tijdelijk worden opgevangen. Ook haar huis heeft onder water gestaan.

In de achtertuin ontmoeten we bokjes, geiten en twee nieuwe varkens. Een verhaal apart! In de buurt van de opvang liggen veebedrijven. Lorena vertelt dat ze op een plek kwam waar dode varkens lagen, die waren meegesleurd door het water en verdronken. Tussen de duizenden dode varkens liepen deze biggen. Ze heeft ze natuurlijk meegenomen maar omdat er bij de opvang op dit moment geen ruimte is, wonen ze tijdelijk in haar achtertuin. Er is dus echt nog behoorlijk wat werk te doen voordat alle dieren weer een eigen plek hebben. Onze zeecontainer maakt het mogelijk dat de geëvacueerde dieren terug kunnen keren naar de opvang. Daarnaast raakte de opvang de volledige wintervoorraad aan hooi kwijt. We denken er niet lang over na en zijn blij te kunnen helpen met een donatie voor hooi. Ik ben onze donateurs zo dankbaar! Deze mensen en hun dieren verdienen het zo.

Tussen duizenden verdronken varkens vonden deze biggen wonderbaarlijk genoeg de kracht om te overleven.

Kattenkolonies in nood

We nemen afscheid want we moeten door naar de volgende locatie. In het epicentrum van de overstromingen liggen de kattenkolonies van Palpota. Een groepje vrijwilligers - verenigd onder de naam LoveCats - staat ons op te wachten. Ze willen ons twee plekken laten zien waar ze meer dan tweehonderd zwervende katten verzorgen. Terwijl we flink doorstappen, komen de verhalen. Ze gaan door merg en been. Iedereen is hier compleet overvallen door de overstromingen. Opmerkelijk genoeg regende het niet in het zwaarst getroffen gebied en er was ook geen weerwaarschuwing!

Heel snel bereikte het water een hoogte van 2 à 3 meter. Hoe hoog dat is beseft je pas als je de muren ziet waar de aftekening van het water nog te zien is. Sommige mensen maar ook dieren waren kansloos. Bij Granja de Izhan verdronken vijf dieren en in Palpota is drie maanden na de ramp nog steeds 30-40% van de katten vermist. De katten die overleefden, konden zich slechts redden door in hopen en op gebouwen te springen.

Zo hoog kwam het water in Palpota.

Vrijwilligers van LoveCats leiden ons langs plekken waar ze ruim tweehonderd zwervende katten opvangen. Hun verhalen over de verwoestende overstromingen raken ons diep.

Het doorzettingsvermogen van alle mensen die we ontmoeten, raakt mij diep. Ondanks alle persoonlijke ellende blijven ze alles op alles zetten om voor de dieren te zorgen. Ze zijn ontzettend dankbaar met ons aanbod om kattenvoer te financieren. Andere vormen van

hulp worden besproken maar het is duidelijk dat de omgeving eerst op orde gebracht moet worden. In het epicentrum van de ramp ('ground zero') zeggen ze hier) is heropbouw essentieel en is het verlies van 45 overleden dorpsgenoten nog vers.

De katten die overleefden, konden zich slechts redden door in hopen en op gebouwen te springen.

Hulp bieden met hooi en wederopbouw: de nieuwe containers bieden beschutting en rust voor getraumatiseerde dieren.

Amandelbomen in bloei

Na een korte nacht vertrekken we vroeg richting een opvang voor geredde dieren: vijf paarden, zeven pony's, drie ezels, tien varkens, tien honden en twee katten. Wat veel mensen niet weten, is

dat de overstromingen ook in andere delen van Valencia grote schade hebben aangericht. Het is een hele uitdaging om bij Refugio Caballo Espíritu Libre te komen. Smalle bergpaden leiden naar een prachtige vallei. We hebben geluk want

de amandelbomen staan in bloei en dat ziet er echt sprookjesachtig uit.

Het huis van onze contactpersoon Karina staat op een heuvel en de paarden van haar opvang staan beneden in de vallei. Het is hier zo mooi en zo rustig. Ook hier hebben alle dieren een eigen verhaal. Zo laat Karina ons een moederhond met puppy's zien. Vreselijk mager maar gered en ze mag hier blijven wonen. De gevolgen van het water zijn ook hier nog goed te zien. Provisorisch is er een nieuwe afrastering gemaakt want al het hekwerk is weggespoeld. Daarnaast verloor Karina haar volledige wintervoorraad hooi, een zware klap voor de dieren en hun verzorging. We beloven haar te helpen met een donatie voor hooi en de reparatie van het hekwerk.

Noodhulp maakt het verschil

De verhalen van de dierverzorgers hebben me diep geraakt. In dit prachtige gebied heeft zich een ramp voltrokken die niemand had zien aankomen. Zo veel getroffen slachtoffers, mensen en dieren. De doodsangst die iedereen gevoeld moet hebben. De enorme destructie van huizen, gebouwen en wegen. Ik vind het hartverwarmend dat er meteen na de ramp duizenden Spanjaarden naar het getroffen gebied trokken om slachtoffers letterlijk uit de modder te trekken. Ze brachten voedsel en water en boden hulp waar ze konden, net als wij.

Voor honden en katten is er gelukkig veel steun gekomen uit binnen- en buitenland. Maar andere dieren – vooral boerderijdieren die hooi nodig hebben – kregen veel minder aandacht. Voor House of Animals een goede motivatie om onze noodhulp ook op hen te richten. Zo maakt House of Animals het verschil! Niet alleen met hooi, maar ook met de heropbouw van de shelters. De containers die inmiddels in gebruik genomen zijn, bieden bescherming en een heerlijke slaapplek voor de getraumatiseerde dieren. Nog steeds hebben we dagelijks contact met de dierverzorgers en zorgen we ervoor dat de hoefdieren geen honger hoeven te lijden! ♥